FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT WALTER VAN GERVEN
fremsat den 18. maj 1994 *

Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,

1. Domstolen er af Første Afdeling for Civile Sager i Corte d'appello di Roma blevet anmodet om en præjudiciel afgørelse vedrørende et spørgsmål i en sag mellem Unaprol (den italienske forening af sammenslutninger af olivenolieproducenter) og AIMA (det italienske interventionsorgan) samt Land-og Skovbrugsministeriet. Sagen drejer sig om betingelserne for udbetaling af fællesskabsstøtte til olivenolieproduktion, nærmere bestemt spørgsmålet om, hvem eventuelle bankrenter tilfalder, der tilskrives disse beløb, når de indestår på bankkonti, som Unaprol anvender til udbetaling af støtte til støttemodtagerne.

Det præjudicielle spørgsmål og baggrunden herfor

2. Spørgsmålet vedrører fortolkningen af fællesskabsbestemmelserne om ydelse af støtte til olivenolieproduktion, nærmere bestemt Rådets forordninger (EØF) nr. 2959/82 [1] og nr. 2261/84 [2]. Disse forordninger har successivt [3] fastsat betingelserne for at yde støtte til produktion af olivenolie og de nærmere bestemmelser for udbetaling af denne støtte samt kontrollen med retten til støtte. For så vidt angår de spørgsmål, der behandles her, er forordningerne meget lidt forskellige.

3. Betingelserne for at få tildelt støtte varierer efter, om olivenproducenten er medlem af en producentorganisation, der er anerkendt i henhold til fællesskabsreglerne [4]. Når en olivendyrker ikke er optaget i en sådan organisation, har han ret til støtte, der tildeles på grundlag af antal oliventræer, deres produktionskapacitet og udbyttet, som fastsættes forud, og på betingelse af, at de producerede oliven er blevet høstet. Såfremt olivendyrkeren derimod er optaget i en producentorganisation, har han ret til støtte på grundlag af den mængde olie, han *faktisk* har produceret.

* Originalsprog: fransk.

1 — Rådets forordning (EØF) nr. 2959/82 af 4.11.1982 om fastsættelse for produktionsåret 1982/1983 af almindelige regler vedrørende produktionsstøtte for olivenolie (EFT L 309, s. 30).

2 — Rådets forordning (EØF) nr. 2261/84 af 17.7.1984 om almindelige regler for støtte til olivenolieproduktion og til producentorganisationer (EFT L 208, s. 3).

3 — Som angivet i overskriften finder forordning (EØF) nr. 2959/82 anvendelse på høståret 1982/1983, hvorimod forordning (EØF) nr. 2261/84 finder anvendelse fra og med høståret 1984/1985.

4 — Jf. artikel 20c, stk. 1, i Rådets forordning nr. 136/66/EØF af 22.9.1966 om oprettelse af en fælles markedsordning for fedtstoffer (EFT 1965-1966, s. 193), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1917/80 af 15.7.1980 (EFT L 186, s. 1).

Denne forskelsbehandling er berettiget på grund af den vigtige rolle, producentorganisationerne spiller for så vidt angår kontrolforanstaltningerne, navnlig kontrol af regnskaberne hos såvel olivendyrkere som godkendte oliemøller. Disse organisationer deltager ligeledes i koordineringen af ansøgninger og fordelingen af støtten, såvel af forskud som restbeløb.

4. En forskel mellem forordning nr. 2959/82 og nr. 2261/84 er, at sidstnævnte inddrager foreninger af producentorganisationer for olivenolie og ikke alene organisationerne selv. Det var således i henhold til forordning (EØF) nr. 1413/82 [5] foreningerne, der har ret til at modtage og fordele forskud på produktionsstøtten. Ifølge artikel 10 i forordning nr. 2261/84 påhviler det foreningerne af producentorganisationer at:

— koordinere deres producentorganisationers virksomhed og føre tilsyn med, at denne er i samklang med forordningens bestemmelser

— indgive dyrkningserklæringer og støtteansøgninger fra deres producentorganisationer til de kompetente myndigheder

— modtage forskud fra den pågældende medlemsstat på produktionsstøtten samt den resterende del af støtten og straks fordele disse beløb blandt de producenter, der er tilsluttet deres producentorganisationer.

5. I artikel 11, stk. 5, i forordning nr. 2261/84 bestemmes følgende: »Producentmedlemsstaterne fastlægger retningslinjerne for tildeling af støtte og fristerne for udbetalingen til olivendyrkerne«. I forordning nr. 2959/82 indgik en tilsvarende bestemmelse i forordningens artikel 6, stk. 2, første afsnit [6].

6. I henhold til disse forskrifter har den italienske landbrugsminister udstedt to dekreter henholdsvis af 29. december 1983 [7] og 2. januar 1985 [8]. Den anfægtede bestemmelse er artikel 17 i dekret af 2. januar 1985 [9], der i stk. 1-6 fastsætter følgende:

»Foreningerne af anerkendte producentsammenslutninger er forpligtet til til deres medlemmer at foretage forskudsbetaling og beta-

5 — Rådets forordning (EØF) nr. 1413/82 af 18.5.1982 om ændring af forordning nr. 136/66/EØF om oprettelse af en fælles markedsordning for fedtstoffer (EFT L 162, s. 6).

6 — »De pågældende medlemsstater fastsætter om fornødent de nærmere bestemmelser for tildeling af støtten gennem producentorganisationerne til deres medlemmer.«

7 — GURI nr. 28 af 28.1.1984.

8 — GURI nr. 17 af 21.1.1985.

9 — Denne bestemmelse er identisk med den tilsvarende i det første dekret, bortset fra at udtrykket »anerkendte producentorganisationer« er ændret til »foreninger af anerkendte producentsammenslutninger« i andet dekret.

ling af restbeløb ved hjælp af bankoverførsel eller en uoverdragelig check, trukket på en bank, der er valgt af organisationerne, og som sendes anbefalet til rettighedshaverens bopæl.

De i første stykke nævnte beløb er lig med de tilsvarende beløb, som AIMA har afsat på grundlag af en sammenfattende opstilling over de støtteansøgninger, der kan imødekommes i henhold til fællesskabsordningen og dette dekret.

Forbindelsen mellem de anerkendte foreninger og den bank, der foretager udbetalingen af fællesskabsproduktionsstøtten, skal i henhold til republikkens præsidents dekret nr. 532 af 4. juli 1973 reguleres ved en særlig aftale om, at der foretages udbetalinger til rette vedkommende senest ti arbejdsdage efter den dato, hvor den af AIMA foretagne anvisning af de nævnte beløb indebærer, at beløbene faktisk er disponible. Fremsendelsen af uoverdragelige checks til de forskellige producenter kan, når der er tale om medlemmer af olivendyrkningskooperativer, der indgår i producentsammenslutninger, foretages med kooperativerne selv som mellemled for at fremme betalingerne.

På samme måde reguleres forholdet mellem AIMA og foreningerne ved en aftale om bl.a., at beløbene på checks, der returneres på grund af dødsfald eller på grund af, at de ikke kan afleveres på støttemodtagerens adresse som angivet i ansøgningen, skal indbetales i den bank, der foretager betalingen, på en særlig kontokurant, hvor beløbene blokeres indtil udstedelsen af nydaterede checks.

Kontoudtog med en oversigt over de bankrenter, der er tilskrevet som følge af, at beløbene er indsat, skal meddeles AIMA halvårligt af de pågældende foreninger.

Påløbne bankrenter tilfalder udelukkende AIMA, idet de indbetales dertil af producentorganisationerne, efter fradrag af offentlige afgifter, på en af Tesoro godkendt indbetalingsformular til den ikke-rentebærende kontokurant nr. 416, tilhørende AIMA — Finansforvaltningen.«

7. Genstanden for den sag, den nationale ret behandler, er netop spørgsmålet om, hvem de bankrenter tilhører, der tilskrives støttebeløbene i den korte periode, som forløber mellem krediteringen på kontoen af et af AIMA udbetalt beløb og debiteringen heraf ved sammenslutningens udbetaling af beløbet til støttemodtageren, eller i en periode, hvor støttebeløbet ikke kan udbetales, idet en check returneres på grund af dødsfald eller på grund af, at den i støtteansøgningen

angivne adresse er mangelfuld, indtil der udstedes en ny check. Unaprol, der er en i henhold til fællesskabsbestemmelserne anerkendt sammenslutning, bestrider, at de ministerielle dekreter er lovlige, idet bankrenterne ifølge dekreterne tilkommer AIMA, det nationale interventionsorgan på landbrugsmarkedet, og ikke de støttemodtagere, som Unaprol repræsenterer. De italienske ministerielle dekreter er, hævdes det, i strid med Rådets forordninger nr. 2959/82 og nr. 2261/84.

I forbindelse med behandlingen af denne sag har Første Afdeling for Civile Sager i Corte d'appello di Roma forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal fællesskabsbestemmelserne om støtte til olivenolieproduktion, nærmere bestemt Rådets forordninger (EØF) nr. 2959/82 og nr. 2261/84 af henholdsvis 4. november 1982 og 17. juli 1984, fortolkes således, at AIMA (det italienske interventionsorgan) kun handler som mellemmand, altså i Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs navn og for dettes regning (og således ikke bliver ejer af de støttebeløb, som vil blive udbetalt, og som følgelig, med tillæg af de bankrenter — som er accessoriske i forhold til støttebeløbene — der påløber under proceduren med henblik på udbetalingen, tilkommer de enkelte støttemodtagere fra det tidspunkt, da beløbene er blevet tildelt), eller således, at AIMA har eneadkomst til de nævnte beløb og dermed også til de bankrenter, der påløber, indtil beløbene udbetales støttemodtagerne?«

De anvendelige fællesskabsbestemmelser

8. I retsmødet har Unaprol's advokat anført, at det præjudicielle spørgsmål alene drejer sig om, hvorvidt AIMA handler som mellemmand i forbindelse af udbetalingen af støttebeløbene. Efter min opfattelse er det imidlertid nødvendigt for at give den nationale ret et nyttigt svar, som den kan anvende ved afgørelsen af den verserende sag, også at besvare spørgsmålet om, hvem bankrenterne tilhører. Det fremgår nemlig af ordlyden af det præjudicielle spørgsmål, at den egentlige kerne i hovedsagen er spørgsmålet om, hvem renterne tilfalder. I denne sammenhæng er det nødvendigt omhyggeligt at gennemgå såvel statutten for de forskellige organer, der medvirker ved udbetalingen af støttebeløbene, som de nærmere bestemmelser herom, og i denne sammenhæng gennemgå de forskellige forordninger vedrørende den fælles landbrugspolitik som sådan og den fælles markedsordning for fedtstoffer samt vedrørende støtte til olivenolieproduktion.

9. Produktionsstøtten for olivenolie er en fællesskabsforanstaltning, der finansieres over fællesskabsbudgettet, nærmere bestemt Garantisektionen i Den Europæiske Udviklings-og Garantifond for Landbruget (EUGFL). Grundforordningen vedrørende finansiering af den fælles landbrugspolitik er Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 af 21.

april 1970 [10]. Artikel 4 [11] i forordningen omhandler *interventionsorganer*, som f.eks. AIMA i denne sag, samt regler for betalinger:

»1. Medlemsstaterne udpeger de kontorer og organer, som de bemyndiger til fra denne forordnings ikrafttræden at betale de i artikel 2 [12] og 3 [13] omhandlede udgifter. De meddeler så snart som muligt efter denne forordnings ikrafttræden Kommissionen nedenstående oplysninger om disse kontorer og organer:

— benævnelse og eventuelle statutter

— administrative og regnskabstekniske forudsætninger, hvorunder betalinger i forbindelse med gennemførelsen af Fællesskabets regler inden for rammerne af den fælles markedsordning for landbruget foretages.

De underretter omgående Kommissionen om enhver ændring heri.

2. Kommissionen stiller de nødvendige midler til rådighed for medlemsstaterne, for at de udpegede kontorer og organer kan foretage de i stk. 1 nævnte betalinger i overensstemmelse med Fællesskabets regler og de nationale lovgivninger.

Medlemsstaterne sørger for, at disse midler uden forsinkelse udelukkende anvendes til de fastsatte formål.«

10. I Kommissionens forordninger nr. 380/78 [14] og nr. 3184/83 [15], der er udstedt i henhold til artikel 4 i forordning nr. 729/70, bestemmes, at Kommissionen stiller de nødvendige finansielle midler til rådighed, for at de udbetalende organer kan betale de udgifter, der finansieres af EUGFL's Garantisektion, idet midlerne »indsættes på en konto, som i hver medlemsstat åbnes til dette

10 — Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 af 21.4.1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT 1970 I, s. 196).

11 — Som affattet på tidspunktet for sagsanlægget for den nationale ret, dvs. før ændringen, der blev indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 3183/87 af 19.10.1987 om særlige bestemmelser for finansieringen af den fælles landbrugspolitik (EFT L 304, s. 1).

12 — Der er tale om restitutioner ved udførsel til tredjelande.

13 — Der er tale om interventioner til regulering af landbrugsmarkederne.

14 — Kommissionens forordning (EØF) nr. 380/78 af 30.1.1978 om ordningen med forskud på de udgifter, der finansieres gennem EUGFL, Garantisektionen (EFT L 56, s. 1). Forordningen var gældende fra 1.1.1978 til 30.11.1983 (ophævet ved forordning (EØF) nr. 3184/84).

15 — Kommissionens forordning (EØF) nr. 3184/83 af 31.10.1983 om ordningen med forskud på de udgifter, der finansieres gennem Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen (EFT L 320, s. 1). Forordningen fandt anvendelse fra 1.12.1983. Flere bestemmelser i denne forordning var identiske med de tilsvarende i forordning (EØF) nr. 380/78. Dette var således tilfældet med artikel 1, der citeres her.

formål enten i Finansministeriet eller et andet finansinstitut« (artikel 1, stk. 1). Ifølge artiklens stk. 3 drager »hver medlemsstat ... omsorg for, at Fællesskabets finansielle midler forvaltes forsvarligt og fordeler dem ... mellem de udbetalende administrative organer ...«. I forordningerne fastsættes også de regnskabsmæssige krav til de udbetalende organer samt den dokumentation, som medlemsstaterne skal sende til Kommissionen.

11. Rådet har tilskyndet til dannelse af *producentsammenslutninger* og *foreninger af sådanne sammenslutninger* for at afhjælpe de strukturelle mangler med hensyn til udbud, der var konstateret i visse lande eller områder og for visse produkter, og som først og fremmest skyldtes, at producenterne ikke var tilstrækkeligt organiseret. Ved forordning (EØF) nr. 1360/78 [16] indførte Rådet støtte til dækning af en del af stiftelses-og driftsudgifterne for sammenslutninger af producenter i områder og for visse produkter, for hvilke der var konstateret strukturelle mangler med hensyn til udbud. Der blev indført en anerkendelsesordning for at skabe sikkerhed for, at sammenslutningen af bedrifter skete i organisationer, der havde så faste regler for produktion og markedsføring, at der fandtes tilstrækkelig garanti for, at deres virke blev stabilt og effektivt, og som gennem deres stilling og økonomiske aktivitet ikke modarbejdede fællesmarkedets funktion og traktatens almindelige målsætninger [17]. Forordningen tilskyndede dernæst til dannelse af foreninger af anerkendte producentsammenslutninger, som på et bredere plan har samme målsætning som sammenslutningerne.

12. Rådet har ved forordning (EØF) nr. 1917/80 [18] og dernæst forordning (EØF) nr. 1413/82 [19] indført princippet om, at foreninger af producentsammenslutninger, der er anerkendt i henhold til forordning nr. 1360/78, medvirker ved forvaltningen af produktionsstøtten for olivenolie. Foreningernes medvirken gør det muligt at centralisere ansøgningerne om støtte og støttefordelingen, samt gennemføre passende kontrolforanstaltninger. Det er på grund af disse forskellige forhold, og navnlig foreningens kontrollerende rolle, at medvirken af en forening gør det muligt at tildele støtte på grundlag af den *faktisk* producerede olie (og ikke en skønsmæssigt fastsat produktion), samt at yde *forskud* på de endelige støttebeløb. En olivendyrkers interesse i at få tildelt støtte på grundlag af den faktisk producerede olie understreges i øvrigt i forordning nr. 1917/80, hvorefter det er muligt for producenter, hvis produktionen i princippet forbruges af dem selv, og som derfor ikke har grund til at være medlem af en producentsammenslutning, alligevel at modtage støtte, der er beregnet på denne måde, såfremt de underkaster sig kontrol af en anerkendt forening af producentsammenslutninger [20]. Da der for foreningernes vedkommende er tale om en opgave, der ikke

16 — Rådets forordning (EØF) nr. 1360/78 af 19.6.1978 om producentsammenslutninger og foreninger af sådanne (EFT L 166, s. 1).

17 — Syvende betragtning til forordning nr. 1360/78.

18 — Rådets forordning (EØF) nr. 1917/80 af 15.7.1980 om ændring af forordning nr. 136/66/EØF om oprettelse af en fælles markedsordning for fedtstoffer og af forordning (EØF) nr. 1360/78 om producentsammenslutninger og foreninger af sådanne (EFT L 186, s. 1).

19 — Jf. ovenfor, fodnote 5.

20 — Fjerde betragtning til og artikel 1 i ovennævnte forordning (EØF) nr. 1917/80.

er forudset i forordning nr. 1360/78, som alene omhandler en forbedring af udbudsstrukturen, og da det er støttemodtagerne, der har fordel af, at foreningerne medvirker ved forvaltningen af støtten, bestemmes det i forordningen, at finansieringen af denne nye opgave for foreningerne sker ved hjælp af et fradrag med en procent, der skal fastsættes, i den produktionsstøtte, som udbetales til foreningerne. Uanset foreningernes medvirken præciseres det dog i forordningen, at »det endelige ansvar for kontrollen med forvaltningen af produktions- og forbrugsstøtteordningerne påhviler den pågældende medlemsstat« [21].

Besvarelsen af det præjudicielle spørgsmål

13. Gennemgangen af disse forskellige forordninger viser, at støtten til olivenolieproduktion indgår i et samlet beløb, som Kommissionen udbetaler til den pågældende medlemsstat på en konto, som denne har åbnet »enten i Finansministeriet eller i et andet finansinstitut« i overensstemmelse med artikel 1, stk. 1, i Kommissionens forordninger nr. 380/78 og nr. 3184/83 [22]. I henhold til artikel 1, stk. 3, overfører medlemsstaten et beløb, der svarer til støtten, til interventionsorganet, i dette tilfælde AIMA. Retningslinjerne for AIMA's udbetaling af støtten til støttemodtagerne (individuelle olivendyrkere eller foreninger af producentsammenslutninger) behandles i artikel 11, stk. 5, i forordning nr. 2261/84, hvoraf det som omtalt ovenfor fremgår, at »producentmedlemsstaterne fastlægger retningslinjerne for tildeling af støtte og fristerne for udbetalingen til olivendyrkerne« [23]. De italienske dekreter, hvis lovlighed anfægtes, er således udstedt i henhold til denne sidstnævnte bestemmelse.

14. Det fremgår af de forskellige tekster, at fællesskabsretten ikke længere finder anvendelse efter Kommissionens indbetaling af det samlede beløb på medlemsstatens konto. Det er medlemsstaten, der er kompetent til at fastsætte, hvilke organer den anerkender som interventionsorgan med beføjelse til at foretage betalinger i henhold til de regler, der er udstedt inden for rammerne af en fælles markedsordning på landbrugsområdet, og organernes statut. Det er ligeledes medlemsstaten, som gennemfører overførslen fra sin konto til interventionsorganets konto. Medlemsstaten fastsætter også de nærmere bestemmelser for interventionsorganernes udbetaling af støttebeløbene til støttemodtagerne, uanset om beløbene overføres via endnu en mellemmand (en forening af producentsammenslutninger) eller ikke (udbetaling direkte til en olivendyrker, der ikke er medlem af en forening). Såfremt udbetalingerne foretages med en forening som mellemmand, er det altid medlemsstaten, der fastsætter reglerne for foreningens betaling af beløbet til modtageren.

21 — Ottende betragtning til nævnte forordning nr. 1917/80. Forbruget af olivenolie reguleres i særskilte bestemmelser.

22 — Jeg skal erindre om, at ordlyden af forordningernes artikel 1 er identiske.

23 — Bestemmelsen svarer til artikel 6, stk. 2, første afsnit, i forordning nr. 2959/82.

15. Denne kompetence for medlemsstaterne til at fastsætte reglerne for udbetaling af støtte på alle niveauer er ikke overraskende. Artikel 8 i forordning nr. 729/70 [24] om finansiering af den fælles landbrugspolitik giver dem ikke alene en kompetence, men pålægger dem en pligt til ifølge de nationale administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser at træffe de fornødne foranstaltninger for: — At sikre sig, at de af Fonden finansierede foranstaltninger virkelig er blevet gennemført, og at de er blevet gennemført på behørig måde, — at forhindre og forfølge uregelmæssigheder og — at gennemføre tilbagebetaling af beløb, der er udbetalt med urette på grund af uregelmæssigheder eller forsømmelser. Domstolen har i øvrigt flere gange bekræftet disse forpligtelser for medlemsstaterne og deres tilsvarende kompetence til at anvende nationale retsforskrifter [25].

16. Medlemsstaternes frihed til at anvende deres nationale ret er dog ikke absolut. I forbindelse med anvendelsen af artikel 8, stk. 1, i Rådets forordning nr. 729/70 [26] har Domstolen fastslået, at »de nationale regler dog kun (kan) anvendes i det omfang, det er fornødent af hensyn til gennemførelsen af fællesskabsrettens bestemmelser, og kun for så vidt anvendelsen af de nationale regler ikke begrænser de pågældende fællesskabsretlige bestemmelsers rækkevidde og effektivitet« [27]. Domstolen har på samme måde i sagen Deutsche Milchkontor [28], der drejede sig om bestemmelserne om tilbagesøgning af uretmæssigt udbetalt støtte i henhold til fællesskabsretten, understreget, at medlemsstaternes adgang til i forbindelse med gennemførelsen af fællesskabsbestemmelserne at følge de formelle og materielle bestemmelser i den nationale ret skal være forenelig med kravet om en ensartet anvendelse af fællesskabsretten, hvilket er nødvendigt for at undgå forskelsbehandling af de erhvervsdrivende.

17. Spørgsmålet til Domstolen i denne sag vedrører indirekte bestemmelser, udstedt af en national lovgiver, om, hvorledes et interventionsorgan skal udbetale fællesskabsstøtte inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik. Som jeg har anført ovenfor, befinder den nationale lovgiver sig klart inden for sit kompetenceområde, da såvel de generelle bestemmelser om gennemførelsen af den fælles landbrugspolitik, som de særlige bestemmelser om støtte til olivenolieproduktion fastslår, at det påhviler lovgiver at fastlægge retningslinjerne for tildelingen af støtte og fristerne for udbetalingen heraf. At fastlægge en frist for udbetalingen af et støttebeløb omfatter efter min opfattelse ikke bare kompetence til præcist at fastlægge, fra hvilket tidspunkt og ved hjælp af hvilken disposition udbetalingen er gennemført, og således fra hvilket tidspunkt støttemodtageren er ejer af det beløb, han har krav på, og de eventuelt påløbne renter, men også at fastlægge, hvem disse beløb og renter tilhører i en mellemliggende periode.

24 — Jf. ovenfor, fodnote 10.

25 — Jf. som eksempel dom af 9.10.1990, sag C-366/88, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 3571, for så vidt angår kontrolforanstaltninger, og dom af 21.9.1983, forenede sager 205/82-215/82, Deutsche Milchkontor, Sml. s. 2633, for så vidt angår tilbagesøgning af uretmæssigt udbetalt støtte.

26 — Jf. ovenfor, fodnote 10.

27 — Dom af 6.5.1982, forenede sager 146/81, 192/81 og 193/81, BAYWA mod BALM, Sml. s. 1503, præmis 29.

28 — Jf. ovenfor, fodnote 25, præmis 17.

18. Den eneste kontrolmulighed er efter min opfattelse en efterprøvelse af, at anvendelsen af den anfægtede nationale forskrift ikke begrænser de fællesskabsretlige bestemmelsers rækkevidde og effektivitet eller den ensartede anvendelse heraf.

Det er vanskeligt for mig at se, hvordan denne forskrift — ved at de renter tilfalder AIMA, som tilskrives støttebeløb, der indestår på bankkonti, som foreningerne anvender til udbetaling af støtte til støttemodtagerne — begrænser rækkevidden, effektiviteten eller den ensartede anvendelse af fællesskabsretten. Der er i realiteten tale om tilskrivning af renter til beløb, som Kommissionen har stillet til rådighed for den pågældende medlemsstat, og som denne har overført til interventionsorganet med henblik på udbetaling af støtte til støttemodtagerne. En antagelse om, at udbetalingen først er gennemført, når de berettigede har modtaget pengene, og at renterne — så længe udbetalingen ikke er gennemført — tilkommer interventionsorganet (der må anses for at handle på den pågældende medlemsstats vegne), er efter min opfattelse helt i samklang med den ordning, som er udformet i fællesskabsbestemmelserne.

19. I øvrigt kan det forhold, at renter, der tilskrives beløb, som indestår på en konto i en kreditinstitution, tilfalder AIMA, kun medvirke til, at foreningerne overholder fristen på ti arbejdsdage i det italienske dekret for udbetalingen af støttebeløbene til olivendyrkerne; de sidstnævnte har nemlig i enhver henseende interesse i at få det tildelte støttebeløb udbetalt så hurtigt som muligt, således at det ikke tilskrives renter til fordel for AIMA. En sådan ordning er helt i overensstemmelse med artikel 10 i forordning nr. 2261/84, hvorefter foreningerne *straks* skal fordele støttebeløbene blandt de producenter, der er tilsluttet deres producentorganisationer. Endelig sikrer en sådan foranstaltning også en vis gennemskuelighed for så vidt angår foreningernes økonomiske situation, og de undgår et omfattende bogholderi i forbindelse med fordelingen til støttemodtagerne af de *bank* renter, som — med satser, der ofte ændres — tilskrives beløbene for meget korte tidsrum.

20. Sammenfattende må det antages, at den italienske lovgiver ikke har overskredet grænserne for sin kompetence med udstedelsen af de anfægtede dekreter, og fællesskabsretten ses ikke at indeholde en begrundelse for, at artikel 17 i dekretet af 2. januar 1985 på nogen som helst måde skulle begrænse fællesskabsrettens rækkevidde, effektivitet eller dens ensartede anvendelse. Derfor skal jeg foreslå

Domstolen at besvare det præjudicielle spørgsmål, som Corte d'appello di Roma har forelagt, således:

»Fællesskabsbestemmelserne om den fælles landbrugspolitik, nærmere bestemt forordning (EØF) nr. 2959/82 og forordning (EØF) nr. 2261/84 om fastsættelse af almindelige regler for støtte til olivenolieproduktion, skal fortolkes således, at det efter disse forordninger er medlemsstaterne, der har kompetence til i overensstemmelse med deres nationale lovgivning at fastsætte reglerne om tildeling af støtten og fristerne for udbetaling af støtten til olivendyrkerne.

En medlemsstat overskrider ikke grænserne for denne kompetence, når den fastsætter regler om tilskrivning af bankrenter af støttebeløb, som går ind på konti tilhørende foreninger af producentorganisationer, dels fra det tidspunkt, hvor det af interventionsorganet udbetalte beløb krediteres disse konti, til det debiteres ved foreningens udbetaling af beløbet til modtageren, dels når udbetalingen af støtten — på grund af, at checken returneres, fordi modtageren er død, eller den i støtteansøgningen angivne adresse er mangelfuld — midlertidigt stilles i bero, indtil der udstedes en ny check.«